

opusdei.org

A Prelátus 2009. novemberi levele

A papság éve segít emlékezetünkbe idézni, hogy minden kereszténynek kötelessége saját életével Jézus Krisztushoz vezetni a többi embert. Ezt a témát járja körül az Opus Dei prelátusának e havi levele.

2009.11.20.

Drága gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Most, november kezdetén, a papság évében, szívesen gondolkodom úgy erre hónapra, mint amelyet két olyan liturgikus ünnep fog keretbe, amely Isten népének papi jellegére világít rá: Mindenszentek és Krisztus Király ünnepe. Az első, amelyet ma ünneplünk, Krisztus papságát a tagjaiban, a keresztényekben tárja elénk. A második, november 22-én, világossá teszi számunkra, hogy az Egyház feje, Jézus Krisztus *örök főpap és a mindenség királya*,^[1] aki az idők végezetén dicsőséges eljövetelekor birtokba veszi királyságát és átadja azt az Atyaistennek.^[2]

E két ünnep arra hív minket, hogy elmélkedjünk a keresztény hivatás méltóságáról. Első levelében Szent Péter a következőket mondja a megkeresztelteknek: *választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, tulajdonul kiválasztott nép vagytok, hogy annak dicsőségét hirdessétek, aki a sötétségből*

meghívott benneteket csodálatos világosságára. Ti valamikor nem voltatok nép, most pedig Isten népe vagytok; régen nem nyertetek kegyelmet, most pedig irgalomra találtatok.^[3] Az apostolok fejedelme tudtunkra adja, hogy Isten, azáltal, hogy a Szentlélek kegyelme által gyermekeivé tett minket, Isten népének, az Egyháznak tagjaivá tett, amelynek nem testi származásunk, hanem Jézus Krisztushoz tartozásunk folytán vagyunk részei. Mivel Isten hihetetlen módon, ingyen és érdemtelen mivoltunk ellenére kiválasztott minket és ezáltal részesedünk Krisztus papságából, arra kaptunk meghívást, hogy példánkkal, szavainkkal és tetteinkkel hirdessük Isten csodáit.

Csodáljuk az Atyaisten jóságát és adjunk neki hálát. Nem elégedett meg azzal, hogy elküldte Fiát a világba, hogy üdvözítsen minket, hanem azt akarta, hogy a megváltás

az idők végezetéig minden egyes emberhez eljusson az Egyház révén, amely Krisztus Teste és az Úr üdvözítő jelenléte térben és időben. Ahogy Szent Ágoston fogalmazott: „ahogy minden [megkeresztelt embert] kereszténynek nevezünk az egy kenet alapján, úgy papoknak is nevezzük őket, mivel az egyetlen Pap tagjai”.^[4] Az Atyánk sokat elmélkedett erről a hatalmas ajándékról, és mindannyiunkat arra buzdított, hogy Krisztus érzelmei legyenek bennünk.^[5] Ezért mindannyiunknak meg kell kérdeznünk magunktól: mennyire igyekszem magamévá tenni ezt a gazdag igazságot?

Az életszentségre és apostolkodásra szóló egyetemes hivatás a keresztség szentségében kapott karakterből fakad. Az általános papság megelőzi a szolgálati papságot, ez utóbbi pedig az előbbi szolgálja. A keresztségben történő újjászületés nélkül nem

lennének felszentelt papok, hiszen ez a szentség a kapu az összes többihez. A szolgálati papság nélkül pedig – amely által hirdeti az Egyház Krisztus tanítását az emberiségnek, teszi őket életének részévé a szentségek, főként az Oltáriszentség által és vezeti őket a mennyországba – nem lennénk képesek előrehaladni az életszentség útján. „A hívők közös papsága és a szolgálati, azaz hierarchikus papság – jóllehet nemcsak fokozatilag, hanem lényegileg különböznek egymástól – egymásra vannak rendelve; mert mindegyik a maga sajátos módján Krisztus egy papságából részesedik.”[6]

Az ars-i plébános szemléletesen fejezte ki a papi szolgálat szükségességét. A papság évéről írt levelében XVI. Benedek több helyütt idézte a szentet: „A pap nélkül” – hangsúlyozta – „az Úr kínszenvedése és halála hiábavaló lenne. A pap az,

aki itt a földön folytatja a megváltás művét... Mit érne egy arannyal teli ház, ha nem lenne, aki kinyissa az ajtaját? A papnál vannak a mennyország kincsesládájának kulcsai: ő nyitja ki az ajtót, ő az Úr intézője, aki gondoskodik javairól... A pap nem önmagáért pap, hanem értetek”.

[7] Hogyan imádkozunk naponta, valódi hittel azért, hogy soha ne legyünk szent papok híján? Kérjük az aratás Urát, ahogy keresztényekhez illik, hogy küldjön munkásokat az aratásába, elég munkást, hogy az egész világ igényeit ki tudják szolgálni?

Térjünk most vissza a mai liturgiához, amely rámutat Isten népének papi jellegére. A Jelenések könyve lenyűgöző látomást tár elénk: *ezután akkora sereget láttam, hogy meg sem lehetett számolni. Minden nemzetből, törzsből, népből és nyelvből álltak a trón és a Bárány előtt, fehér ruhába öltözve, kezükben*

*pálmaág. Nagy szóval kiáltották és mondták: „Üdv Istenünknek, aki a trónon ül és a Báránynak!”.***[8]** A férfiak és nők e megszámlálhatatlan sokasága, akik az angyalokkal együtt leborulva imádják a Szentháromságot, a szentek: némelyiküket ismerjük, de a nagy többségük ismeretlen. Itt életének végső szakaszában láthatjuk Isten népét, amely **magában foglalja az ószövetségi szenteket az igaz Ábeltől és a hűséges pátriárkától, Ábrahámától kezdve az újszövetségi szenteken, a számos első keresztény vértanún keresztül a későbbi századok boldogjaiig, szentjeiig és Krisztus mai tanúiig. Mindannyiukat összeköti az a vágy, hogy életükben megtestesítsék az Evangéliumot a Szentlélek által vezetve, aki Isten népének örök életadó ereje.****[9]**

Mind a szolgálati papság, mind az általános papság célja az, hogy

megszentelje az embereket. A felszentelt papok, akik Krisztust, az Egyház Fejét jelképezik, azáltal teszik ezt, hogy hirdetik Isten igéjét, kiszolgáltatják a szentségeket és lelkipásztorként, az Örök Főpap látható eszközeiként az örök életre vezetik a híveket. Azonban királyi papságuk folytán a világi hívők is részesednek a maguk módján Krisztus, a Pap hármasságából. Szent Josemaría a következőképp fejezte ezt ki: ***mindannyian saját létünk papjaivá lettünk: hogy Istennek tetsző lelki áldozatokat hozzunk Jézus Krisztus által (1Pét2,5), hogy minden egyes tettünket az Isten akarata iránti engedelmesség szellemében hajtsuk végre, és így folytassuk az Istenember küldetését.***[10]

Nincs szükség különleges megbízásra az egyházi hatóságtól ahhoz, hogy úgy érezzük, sürgető kötelességünk részt venni az Egyház üdvözítő

küldetésében. ***Apostol: a keresztény, aki a keresztség által Krisztushoz kapcsolódva vele egynek tudja magát; aki a bérnálás által felfegyverkezett a Krisztusért való harcra, aki Istent hivatott szolgálni a világban tevékenysége által az általános papság alapján, amely a hívőket Krisztus papságának részeseivé teszi, és amely – bár a szolgálati papságtól lényegileg különbözik – képessé teszi őket arra, hogy részt vegyenek az Egyház kultuszában, és szavaik és példájuk tanúsága, valamint imádság és vezeklés által segítsék az embereket az Isten felé vezető úton.***[11]

Időzzünk el gyakran annál a kérdésnél, hogy mit is jelent a keresztény lét e jellemzője, hiszen el kell vinnünk Krisztust minden emberhez, és az embereket Krisztushoz kell vezetnünk.

A papság éve során nemcsak valamennyi pap életszentségeért kell imádkoznunk, hanem az egész keresztény nép szentségeért is. Ha vannak olyan családok, amelyek gyermekeiket Isten szeretetében, keresztény életük példájával nevelik fel, ha vannak olyan férfiak és nők, akik komolyan törekszenek arra, hogy mindennapi életük körülményei között rátaláljanak Jézus Krisztusra, akkor lesz sok fiatal, aki meghallja Isten hívását a szolgálati papságra. E hónapok új alkalmat kínálnak nekünk arra, hogy jobban tudatosítsuk magunkban az életszentségre és apostolkodásra szóló egyetemes hivatást, és hogy határozottan kövessük e hívást, nem elégedve meg félmegoldásokkal és nem engedve, hogy az érzéseink vegyék át az irányítást. Milyen mértékben hagyjuk, hogy a fáradtság, a nehézségek, a kudarcok befolyásoljanak? Könnyen elveszítjük a belső békénket és nem

Istennél keresünk menedéket?
Emlékszünk még rá, hogy a Kereszt
az Egyház alapja és koronája?

Szent Josemaría különleges isteni
fényeket kapott, hogy megtanítsa
nekünk, hogyan építsük Isten
országát a világi tevékenységeken
keresztül. Halála napján épp arra
emlékeztette nők, Opus Dei-tagok egy
csoportját, hogy mint minden
kereszténynek, nekik is *papi lelkük*
van. Sok évvel korábban a
következőket írta: ***mindig és
mindenben – a papoknak és a
világi hívőknek egyaránt – igazi
papi lelkünk és teljes mértékben
világi gondolkodásmódunk kell,
hogy legyen, hogy megérthessük és
személyes életünkben
gyakorolhassuk azt a
szabadságot, amelyet az Egyházon
belül és a világi dolgok terén
élvezünk, miközben egyszerre
tartjuk magunkat Isten városa***

**(vö. Ef2,19) és az emberek városa
polgárainak.[12]**

A megkeresztelt emberek *papi lelkük* révén – ismétlem – osztoznak Krisztus érzelmeiben, és vágnak rá, hogy mindennap egyesüljenek vele a szentmisében és az egész napjuk folyamán. A papi lélek arra buzdít, hogy jobban akarjunk szolgálni, őszintén és konkrét módon törődjünk embertársaink lelki és anyagi jólétével. Arra vezet, hogy valódi buzgalmat érezzünk a lelkekért, hatalmas vágyat arra, hogy társmegváltók legyünk Krisztus mellett, egységben a Szűzanyával és gyermeki szeretettel fordulva a Pápa felé. Készségessé tesz az engesztelésre saját bűneinkért és a többi ember bűneiért... Röviden arra indít, hogy úgy szeressük Istent és a felebarátainkat, hogy soha nem mondjuk azt, hogy *elég* az Egyház és a lelkek szolgálatából. Szent Josemaría ezt a következőképp

foglalta össze: *ezzel a papi lélekkel – amelyet mindnyájatok számára kérek Istentől – tennetek kell róla, hogy napi elfoglaltságaitok közepette egész életetek folyamatosan dicsőítse Istent: állandó imádság és engesztelés, kérés és áldozat legyen minden emberért. És mindezt a Jézus Krisztussal az oltár szent áldozatában megvalósuló bensőséges és folytonos egységben kell tennetek.*[13]

A szentmisében tetteink örök értéket kapnak. E pillanatokban a keresztény ember hatalmas erővel teljesen tudatára ébred annak, hogy elkötelezte magát arra, hogy segít Jézusnak az emberi élet minden területét megszentelni azáltal, hogy felajánlja az életét és cselekedeteit. „*Altare Dei est cor nostrum*”[14] – mondta Nagy Szent Gergely: a szívünk Isten oltára. **Nemcsak az oltáron kell Őt szolgálnunk,**

hanem az egész világon, amely számunkra oltár. Az emberek minden művüket mint egy oltáron viszik véghez, és mindegyikötök – a szemlélődő lelkek azon egységében, amely a napotok – bizonyos módon elmondja a saját miséjét, amely huszonnégy órán át tart, miközben már a következő misére vár, amely újabb huszonnégy órán át tart majd, és így tovább az életünk végéig.[15]

Továbbá a Krisztus prófétai hivatalában való részesedés megnyilvánulásaként minden hívőnek törekednie kell arra, hogy továbbadja másoknak az isteni tanításokat. Bizonyos, hogy sokféleképpen lehet részt venni az Egyház evangelizáló küldetésében. Mindenesetre minden apostoli tevékenység alapja Jézus parancsa a keresztyéneknek: *menjetez tehát, tegyétez tanítványommá mind a népeket! (...) és tanítsátok meg őket*

mindannak a megtartására, amit parancsoltam nektek.[16]

Ugyanígy a Krisztus királyi hivatalában való részesedés arra ösztönzi a keresztényeket, hogy szenteljék meg a világi dolgokat; a világi hívek konkrétan azáltal, hogy igyekszenek az ideig való dolgokat Isten akarata szerint rendezni,[17] kovászként vannak jelen a világban, [18] hogy Krisztust helyezték minden tevékenységük csúcsára. „Az általános papság, amelyet a keresztségben kaptunk” – fejtette ki Szent Josemaría tanítását követve Don Álvaro – „*királyi* (vö. 1Pét 2,9), mivel azzal, hogy felajánljuk Istennek azt, amik vagyunk és amink van, hogy felajánljuk neki minden nemes emberi tevékenységünket, amelyet Isten akaratának megfelelően végeztünk el, kiterjesztjük Krisztus uralmát és vele együtt uralkodunk”.[19]

Az Istentől kapott sajátos küldetés részeként Szent Josemaría azt tanította, hogy egy lényeges, jellemző módja annak, hogy Krisztus papságát az Opus Dei szellemisége szerint jelenvalóvá tegyék mind a felszentelt papok, mind a világi hívők, az, ha megtartják azt a *világi gondolkodásmódot*, amely világi állapotukra és a világban elfoglalt helyzetükre jellemző.

Ily módon a papok és a világi hívők együttműködnek az Egyház egyetlen küldetésének teljesítésében, mindenki a kapott ajándékoknak megfelelően, és egyben tiszteletben tartva az egyes emberek sajátos helyzetét. A világi hívők küldetésüket az evilági élet körülményei és eseményei közepette teljesítik, amelyeket igyekszenek megtölteni Krisztus szellemével. A papok a többi embert azáltal szolgálják, hogy hirdetik Isten igéjét és kiszolgáltatják a szentségeket. Ez segít biztosítani –

Szent Josemaría szavaival élve – azt, ***hogy a papok nem nyomják el a világi hívőket, sem a világi hívők a papokat, valamint azt, hogy sem a papok nem avatkoznak bele a világi hívők ügyeibe, sem világi hívők nem szólnak bele abba, ami a papokra tartozik.***[20]

November 28-án ünnepeljük az Opus Dei személyi prelatúrává alakításának újabb évfordulóját.

Adjunk hálát Istennek, és igyekezzünk egyre jobban terjeszteni a papok és a világi hívők az Opus Dein belül megvalósuló szerves együttműködésének mély teológiai és lelki jelentését, amely által részt vesznek az Egyház küldetésében. Ezt mindenekelőtt azáltal teszik, hogy következetes keresztény életet élnek, mindenki – ahogy Szent Pál fogalmazott – *abban a hivatásban, amelyet kapott*,[21] száz százalékgig papokként vagy világi hívőkként. Ezáltal hatékonyan fogjuk szolgálni

az Egyházat, amint arra mindig is törekedtünk; és erre most még több okunk van, hiszen oly sokan összekeverik a hívők világi voltát azzal az irányzattal, amely megpróbálja száműzni Istent a világi dolgokból. Mi egy egészséges világi szellemiséget igyekszünk előmozdítani, amelyről a Pápa is több alkalommal említést tett.[22]

Néhány nap múlva, november 7-én az Opus Dei harminckét tagját szentelem diakónussá. Kérjük az Urat, hogy jó és hűséges szolgáló legyenek, és imádkozzunk továbbra is a római Pápáért, a szándékaiért és a munkatársaiért, a papokért, diakónusokért és kispapokért az egész világon. Idézzük fel azt a napot is, amelyen Szűz Mária simogató keze elvezette az Atyánkat a rialpi „rózsához”. Forduljunk a Szűzanyához, hogy járja ki nekünk Istennél a hűség finom illatú „rózsáját”. Számíthatunk elődeink

segítségére is; novemberben
imádságunk és felajánlott
áldozataink által tegyük még
erősebbé a diadalmas, a szenvedő és
a küzdő Egyházat.

Minden szeretettemmel megáldalak
benneteket,

Atyátok,

+ Javier

[1] RÓMAI MISEKÖNYV: Jézus
Krisztus, a mindenség királyának
ünnepe, *prefáció* [2] Vö. 1Kor 15,24

[3] 1Pét 2,9-10

[4] SZENT ÁGOSTON: *Isten városa*,
XX, 10 (CCL 48, 720)

[5] Vö. *Fil* 2,5

[6] II. VATIKÁNI ZSINAT: *Lumen
Gentium* kezdetű dogmatikus
konstitúció, 10

[7] VIANNEY SZENT JÁNOS MÁRIA:
idézve XVI. Benedek papoknak szóló
levelében, 2009. június 16.

[8] *Jel* 7,9-10

[9] XVI. BENEDEK: szentbeszéd
Mindenszentek ünnepén, 2006.
november 1.

[10] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que
pasa*, 96

[11] *Ugyanott*, 120

[12] SZENT JOSEMARÍA: *Levél*, 1945.
február 2., 1. pont

[13] SZENT JOSEMARÍA: *Levél*, 1955.
március 28., 4. pont

[14] NAGY SZENT GERGELY: *Moralia*,
25, 7, 15 (PL 76, 328)

[15] SZENT JOSEMARÍA: egy
elmélkedés jegyzetei, 1968. március
19.

[16]Mt 28,19-20

[17] Vö. II. VATIKÁNI ZSINAT: *Lumen Gentium* kezdetű dogmatikus konstitúció, 31

[18] Vö. II. VATIKÁNI ZSINAT: *Apostolicam Actuositatem* kezdetű dekrétum, 2

[19] MSGR. ALVARO DEL PORTILLO: *Lelkipásztori levél*, 1993. január 9., 11

[20] SZENT JOSEMARÍA: *Levél*, 1954. március 19., 21. pont

[21] 1Kor 7,20

[22] Vö. XVI. BENEDEK: Beszédek, 2006. május 18. és 2007. június 11.

.....